

Říčanské loučení se starým rokem

Do konce roku zbývají dva dny, nejvyšší čas aby se parta **turistů** z jedničky nějak rozloučila. Nechystáme nic divokého, doba je dramatická sama o sobě i bez nás, bude to procházka povánoční atmosférou **Říčana a blízkého okolí**. Je tu klídek, téměř žádní turisté, popravdě asi jediní turisté jsme tu my.

Poklidná doprava autobusem z Prahy a jsme na náměstí před říčanskou Starou radnicí. Ideální místo k rozhlédnutí co zdejší historie hostům nabízí. Na město s asi šestnácti tisíci obyvateli toho není zas až tak málo.

Třeba kdysi gotický kostel **svatých Petra a Pavla**, přestavěný v duchu vrcholného baroka v r. 1719. Kostel je asi nejstarší a také nejzácnější památkou a nejen to, je dominantou náměstí i města. Fara a sochy sv. Václava a sv. Jana Nepomuckého jsou jeho součástí. Před kostelem v poslední dny roku nechybí betlém, dílo lidového řezbáře a pěkný vánoční strom.

Zajímavý je i příběh barokního **Mariánského sloupu** zdobícího říčanské náměstí kousek od vchodu do kostela již od roku 1699. Inspirací pro něj byl Mariánský sloup Jiřího Bendla na Staroměstském náměstí v Praze. Na čtyřmetrovém barokním sloupu je zlacená socha Neposkvrněné Panny Marie imakuláty. Krásný nedávno restaurovaný sloup dnes nabízí srovnání s tím obnoveným staroměstským.

Potom jsou tady radnice. V Říčanech nejsou žádní troškaři, mají tady na náměstí hned dvě, starou a novou. U té staré (klasicistní) jsme se na chvíli zastavili. Její čelo zdobí renesanční portál s městským znakem. Její bok je pietním místem. Jednak památkem padlých říčanských občanů v obou světových válkách, pamětní deskou obětí holocaustu a spolu s malým parčíkem je památkem TGM s jeho bustou. Ostatně po prezidentu Masarykovi je pojmenováno celé náměstí. Všechno zajímavé co jsme si na náměstí prohlédli, jsou významné kulturní památky.

Renesanční portál s městským znakem, pomník padlým, deska obětí holokaustu

Busta TGM v parčíku před radnicí

Náměstí v Říčanech tvoří historický střed města, my se chystáme na něj podívat také trochu z odstupu. Na jeho severní straně je k tomu ideální **ulička Mlýnská**. Není to sice žádný vyhlášený památník, ale kdo se dívá, vidí, že tyhle domečky k bydlení vznikly hodně dávno. Ty opravené přežily a bydlí se v nich dodnes. A co může být na konci Mlýnské? Pořádný **Mlýnský rybník**.

Pěkný, několika hektarový Mlýnský rybník je nejen příjemným místem k odpočinku ale i rybářským revírem a z nové vyhlídkové pěšiny je tu panorama středu města jako na dlani. Mlýnský rybník je po celkové revitalizaci z minulých let. Byla náročná, bylo prý odvezeno 70 tisíc tun bahna, tím se zvětšil trojnásobně jeho objem. A kde se tady bere tolik vody? Je tu přece **Říčanský potok**, větví se na několika místech, rybník stále sytí a zároveň jej obtéká, aby se po několika dalších kilometrech spojil s Rokytkou a potom jejich vody splynuly v pražské Libni s Vltavou.

Vydali jsme se tedy vyhlídkovou pěšinou kolem památného stromu, velmi starého jírovce abychom se na to panorama Říčan podívali i my.

Snad jedině v Říčanech vás mohou nechat takto zarámovat

Mlýnský rybník a jeho vyhlídková pěšina nás dovedli pod říčanský hrad. Při pohledu proti obloze působí jeho zbytky jako zjevení. Husité se kdysi hodně snažili, vypálili jej a to málo co z něj zbylo se jim již pobořit nepodařilo.

Domky trochu připomínající podhradí nás dovedly nahoru na hlavní hradní nádvoří. Model hradu tak jak jej postavil šlechtic Ondřej ze Všehrom v druhé polovině 13. století dnes slouží k tomu, aby se návštěvník trochu zorientoval, co to z hradu vlastně zbylo a aby si uvědomil, že Říčanský hrad patřil mezi **nejvýznamnější stavby české hradní architektury doby posledních Přemyslovců.**

Zříceninu jsme prohlédli a sestoupili tentokrát jižní stranou podhradí k Říčanskému potoku. Toho se budeme držet, stále proti proudu. Ale pozor, přijít o 200 let dříve museli bychom plavat. Ano jsme na dně bývalého Lázeňského rybníka. Pěšinu lemují torza vrb pamatujících snad ještě období, když rybník sloužil koupajícím, lázně byl tehdy termín pro koupaliště.

Jenže, čas ubíhal, město se rozrůstalo a pomalu začínal chybět prostor pro sport a odpočinek. Odněl to Lázeňský rybník. Byl vysušen. Vznikl park a v jeho středu v trvale mokřém místě, jako vzpomínka na minulé léta Tužebníková louka. Tužebník je vlhkomilná léčivá bylina. Projít se dá po dřevěném chodníčku.

Původní úprava a stav po několika letech kdy ohebné pruty přerostly v keře

Kromě parku jsou v celém údolí skvěle udržovaná sportoviště. Hřiště pro tenis, fotbal, ragby, zimní stadion a další tréninková hřiště. V Říčanech je nejoblíbenější ragby a jsou v něm také nejúspěšnější. Muži jsou několikanásobní mistři republiky. Líbí se to i holkám.

Vším tím sportováním se dá projít z města ven, do přírody a také k dalším rybníkům. Jeden z nich, ten hodně známý se jmenuje **Marvánek**. Na vrcholu slávy byl za naší první republiky. Koupající a sportující obecnost, jak se tehdy také říkalo, se počítalo na stovky. Velkou sportovní událostí na Marvánku bylo mistrovství ČSR ve skocích do vody. Dnes je ta sláva skromnější, ale rybník je vyčištěn, probíhá dokonce pokus o jeho biologické čištění, okolí pěkně upravené, lavičky, plato pro koupající a je obklopen zelení.

My jsme se sem ale nepřišli koupat ani opalovat ale navštívit hospůdku na pláži. Je konec roku chvíli posedět, něco popít a doufat že tady mezi zdejšími rybníky a Říčanským lesem nejsme naposledy.

Je dávno po dvanácté, je čas pokračovat v cestě. Přešli jsme po hrázi rybníka na nově vybudovanou cyklostezku, je luxusně vybavená a je i pro pěší. Musí se ale dávat pozor, ideální povrch a členitost svádí k rychlé jízdě, tedy nic pro nás pro turistickou skupinu. Rychle jsme prošli kolem nové klubovny Junáka, nechali se digitálně spočítat (denní záznam počtu chodců a cyklistů na cyklostezce) a jsme před **Merkur ICE arénou**. Bylo to poslední sportovní zařízení, které v Říčanech ještě chybělo, dnes je již dávno v provozu. Údajně nejmodernější ledová aréna v ČR. Dvě haly z toho ta pro profesionály **má rozměry ledové plochy kanadské NHL**. Spolu s moderní **plaveckou halou Na Fialce** jsou sportovní chloubou města.

Doba pokročila a míříme k nádraží. To je od nás v mírném kopci, vybíráme jednu z ulic. Všechny od ledové haly vzhůru mají názvy hudebních skladatelů – dobrý nápad. Vybíráme Smetanovu, a v kombinaci dalších ulic jsme před snad největšími slunečními hodinami u nás. Jejich ciferník má více jak 6 metrů. Hodiny jsou na zahradě mateřské školky, u plotu z ulice dobře viditelné. Jejich autorem je umělecký kovář ze Stránčic, Karel Hůrka.

Naše poslední zastavení je v parku **Antonína Švehly**. Park leží na Cestě svobody mezi náměstím a nádražím. Je v tom symbolika, pro město důležitá spojnice s nádražím a na ní před léty zasazené Lípy Svobody. Cesta od Švehly k Masarykovi. Od ministerského předsedy tří československých vlád k prvnímu prezidentovi. Bronzová Švehlova socha po dramatickém ukrývání během válečných let a nejen jich, je opět na svém místě v parku.

Na cestě k nádraží, hned vedle sportovní haly Na Fialce kde je prosklený plavecký bazén, ještě jeden zdá se alespoň podle ohlasů úspěšný projekt. Název jednoduchý „**Okýnko**“ že je právě tady na správném místě netřeba pochybovat.

Z řádně obsazeného vlaku z Benešova jsme v odpoledních hodinách vystoupili v Praze na Hlavním nádraží, popřáli si zdraví a pěkné dny příští.

Za příjemného počasí v Říčanech 29. prosince 2022. Výlet připravili Mirek a Zdenka Bernátovi kroniku napsal Mirek.

Pěkné fotky pořídily Jiřina Žipková, Hana Mašková a Ivana Sklářová.

